

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 80Υ — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 400

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

*Εσσηταιριου, ετησια δραχ. 100
*Εξωτερικου 1 Δραχ. *Αγγλιας
*Αμερικης Δολλάρια 5

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ.

ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΕΙΣ ΤΗΝ 8ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

— Γιωργή, ο Γιάννος είλας να μὴν πᾶς σὴ-μερα καὶ τοῦ κόμης τὸ χωράφι γιατί θὰ σοὺ πῆθῃ τὸ αἷμα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ξετάσουμε, μωρὴ Δένω, νὰ δοῦμε πῶς ἀπὸ τοῦ δυοῦ θὰ πῆθῃ τὸ αἷμα τ' ἄλλου. Θάρρῃς πῶς γιὰτ' εἶμαι μισοῦτε-ρος πῶς τὸν σκιάζουμε. Μὰ ἐννοῖα που καὶ καὶ κεί πούβαλε πόδι ὁ Γιωργῆς δὲν τὸν κου νᾶνε ευκολα κ' ἄλλοι τους ὅποιος τοῦ κατεβῆ ἡ ρθὴ νὰ μὲ κουτίσῃ, ὄχι ὁ Γιάννος, μὰ ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος.

— Ξέρω κ' ἐγὼ καὶ ἐγὼ σοὺ λέω, γιὰτί, ἂν θῆς νὰ μὲν πᾶς καὶ καὶ, τὴ σπορά που καὶ καὶ κεί πούβαλε πόδι ὁ Γιωργῆς δὲν τὸν κου νᾶνε ευκολα κ' ἄλλοι τους ὅποιος τοῦ κατεβῆ ἡ ρθὴ νὰ μὲ κουτίσῃ, ὄχι ὁ Γιάννος, μὰ ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος.

— Μωρ' τὶ Θεοῦ; καὶ πατεράδες μοῦ τσαμ-πονιάς; Τὸ χωράφι εἶνε μοναχὰ δικό μου. Ἐσεῖς ἐπῆρατε τὰ παιδι καλά. Καὶ τόρα θέ-λετε νὰ μὲν πᾶτε καὶ καὶ, τὴ σπορά που καὶ καὶ κεί πούβαλε πόδι ὁ Γιωργῆς δὲν τὸν κου νᾶνε ευκολα κ' ἄλλοι τους ὅποιος τοῦ κατεβῆ ἡ ρθὴ νὰ μὲ κουτίσῃ, ὄχι ὁ Γιάννος, μὰ ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος.

— Ἐπῆρε τὸ δικανὸ τοῦ κὺ μοιρομυζήσαντας μὴ βλασημὰ ἐτρέξε νὰ φθάσῃ τὸ ζευγάρι που πῆγανε μισροστά.

— Γιωργῆ, τοῦ ἔσκουσε ἡ Δένω, τήρα κα-λα, γιατί ὁ Γιάννος δὲν χωρατεύει. Μὰ ὁ Γιωργῆ; εἶχε φύγει καὶ δὲν ἄουσε.

— Μωρ' Δένω, Δένω, ἀκούστηε μὴ φωνὴ διᾶρθε ἀπὸ δω ὁ Γιωργῆ;

— Νὰ κόρω γιὰ πᾶσι με τὸ ζευγάρι νὰ μᾶ-νε τὸ χωράφι.

— Καλὰ, Κ' ὁ Γιάννος ὀλγόντας στή πλάτη τὸ δι-κανὸ του τράβηξε κ' κείος γιὰ τὸ Διάσελο, πούταν τὸ χωράφι.

Καὶ βγαίνοντας στή οἴκη, ἐκεῖ κοντὰ στὸ γαρνερὸ βλῆκε τὸ Γιωργῆ νὰ σπαίρνῃ.

Δὲ μίλησε μόνον καρτερεςε πίσω ἀπὸ ἕνα κορφαὶν ὅσο σάθη ἡ μέρα ποὺ ὁ Γιωργῆ; ἔ-ξεψε, τὰ βόδια, φέρουσε μὲ μπουρτζὸ ξύλα κ' ἔδρευε.

Μὰ τὸ φρυγιὸ νὰ καὶ πεῖ ἕνα περδίκι ἀπὸ τὰ χαρδὸκαδα. Ὁ Γιωργῆ; δὲ βιάσασε κ' ἰτὸ ἀπόλυσε κοντὰ καὶ τὶς δυο κᾶννες τοῦ δικανὸ του.

— Αἱ! π' ἀνάθεμά τ' ἦταν πολὺ μα-κρού.

Ἐίπε, κ' ἐτρέβηξε γιὰ τὸ χωριὸ χωρὶς νὰ ξαναγομῆσῃ.

Ὁ ἥλιος ἔσπερε τὴ στιγμή ποὺ ὁ Γιω γῆς ἔσπερε στὸ στενὸ.

Μὰ δὲ πρὸφρασε νὰ μῆθῃ γιατί ὁ Γιάννος τοῦ ἔστειλε καὶ τὶς δυο βλίκες τοῦ δικανὸ του.

— Ἡ μὴ τὸν πῆρε στο χέρι κ' ἄλλη κατὰ-στήθη. Κ' ἐντὶς νὰ φύγῃ τρέχοντας, ἐξύγισσε τὸ λαβρομένο κ' μὲ τὸν ἄντρον ποὺ φαίνονταν πῶς ἔβγαυε ἀπὸ τὸ στόμα λιονταριστὸ ἀγριε-μένο, τὸν ἀποτέλεισσε μὲ μὴ πλάκα λέ-γοντας:

— Χωράφι θές, αἱ! Νὰ χωράφι!

Στερνὰ ἀλλῆς τας δρόμῳ πῆγῃ καὶ πλῆθη σὲ μὴ βρουσάκα.

Μὰ τότες θυμῆθηκε πῶς δὲν ἦιτε ἀπὸ τὸ αἷμα τ' ἀδερφοῦ του γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεραθοῦν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδα. Εἶχε ἀκούσει πῶς ὁ-ποῖος σκοτώθῃ τὸν ἀδερφοῦ του καὶ δὲν πῆθῃ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ πιάνεται χειροπόδαρα.

Γύρσε πίσω στὸ σκοτωμένο. Μὰ τὸν εἶ-χαν σηκωμένο πᾶσι οἱ ζευγάδες ποῦχαν περά-σει λίγο πρωτῆτερο.

Στὴν ἀπελπισία του πῆρε ἀπόφασιν νὰ πᾶθῃ σὸ χωριὸ γιὰ νὸ ρουφισησῇ λίγο αἷμα.

— Ἄμα ἔφρασε στὸ σπιτὶ, ἔπεσε ἀπάνω τὸν πεδωμένο κλαίοντας καὶ βογγῶντας καὶ τὸν φιλοῦσε δυνατὰ στὸ στόμα ποῦταν μπουκα-μένο ἀπὸ αἷμα.

Μὰ ὁ Διολογέροντας τοῦ χωριοῦ σ' οὔταν ἐκεῖ ἄμα τὸν εἶδε νὰ ρουφᾷ τὸ αἷμα, φώναξε:

— Πιάστε τον! Τοῦτος γιὰ εἶν' ὁ φονιάς.

Εἰκοσι χρόνια πέρασαν.

Ὁ Γιάννος πῆλῃσε μ' αὐτὰ γιὰ τὸ φόνῳ τ' ἀδελφοῦ του τὴ δικαιοσύνη.

Μὰ τὸν ἀδερφοῦ τοῦ δὲν τὸν πλήρωσε.

Γιὰτί μὴ μέρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔσπερε κ' ἐκεῖ ἐγγύς ἀπὸ τὸ φιλονικημένο χωράφι, φτάνοντας σὸ στενὸ τοῦρθε μὴ θάμπουρα καὶ μὴ σκοτωθῆρα ποὺ τοῦ φάνηκε πῶς μισρο-

ΦΙΛΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ὁ κ. Μόσχος εἶχε κάθε λόγον νὰ εἶνε εὐ-χαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Γραμμα-τεὺς σὲ κάποιον ὑπουργεῖο ἦταν, μισθὸ ἀρκετὸ ἔπαιρνε γιὰ νὰ ζῆ ἀξιοπρεπῶς γυναίκα καὶ παι-διὰ δὲν εἶχε—τὶ ἄλλο ἤθελε γιὰ νὰ εἶνε εὐ-τυχῆς:

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες κάποιον σύννεφο ἦλθε νὰ σκοτεινιάσῃ τὸν ὄριζοντα τῆς εὐτυχίας του αὐτῆς. Τετράπαρος βέβαια ἦταν ὁ κ. Μόσχος, τὸ πρόσωπό του ἔσταζε αἷμα, ποῦ λένε, κ' ἔμωε κατὶ συνέβαινε μέσα του, καποια ἀρρώ-στεια ὑποῦλη καὶ περίεργη τοῦ προετοίμαζε τὸν θάνατον. Ἦ ὑγεία του ἤρχισε νὰ τὸν ἀ-νησυχῆ σοβαρῶς. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶνε πῶς κ' ἄλλοι τὸ πρόσεξαν αὐτό. Ἔτσι πρὸ ἡ-μερῶν καθὼς ἔμπαινε τὸ πρῶτὸ στὸ γραφεῖο του, ὁ κ. Τάκης, ὁ γραφεὺς, τινάχθηκε ἀπ' τὸ καθίσμα του μόλις τὸν εἶδε καὶ τοῦ φώ-ναξε: «Τὶ κόκκινος ποῦ εἶσθε, κ. Μόσχο, καὶ τὰ μάτια σας πῶς εἶνε ἔτσι κομμένα! Πρέ-πει νὰ προσέξετε, κύριε Μόσχο, ἡ ἀποπληξία σας παραμονεύει!»—Καὶ εἶχε δικαίω ὁ καὶ-μένος ὁ Τάκης. Ὁ κ. Μόσχος ἀπὸ ἡμέρας τώρα αἰσθάνεται τὸ κεφάλι του βαρὺ, τὸ κα-πέλλο του τὸν στενοχωρεῖ, πνιγεται. Ὀρισμέ-νως ἡ ἀποπληξία τον παραμονεύει κ' ὁ κ. Μόσχος, ἂν καὶ δὲν εἶνε νεοσ πιά, ὡς τόσο οἱ συναδέλφοι του τὸν καὶ τὸν βλέμματα ἀ-νησυχητικά, τόσο καταλαβαίνει τὴν ὑγεία του νὰ χειροτερεύῃ. Εἶνε δλοφάνερο. Καὶ τέλος,

προχθές, ὁ κ. Τάκης τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ ψιθυρίζῃ στ' αὐτό: «Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀνησυ-χῆσω κ. Μόσχο, μὰ ποῦ φαίνεται πῶς κάθε μέρα τὸ κεφάλι σας μεγαλώνει, φουσκώνει, πρέπει νὰ προσέξετε». Ὁ κ. Μόσχος μένει σὰν κεραυνόπληκτος. Εἶνε ἀλλῆθια αὐτὸ ποὺ τοῦ λένε, τὸ βλέπει κ' ὁ ἴδιος, γιατί κάθε μέρα καὶ τὸν σκενοχωρεῖ τὸ καπέλλο του· πούτα τὸ ἔχωνε ὡς τ' αὐτιά, τώρα μόλις κα-τορθώει νὰ τὸ στερεώσῃ στήν κορφή τοῦ κε-φαλίου του. Καὶ τὸ ἴδιο ὄραδὸ ὁ κ. Μόσχος βλέπει μ' ἀπελπισία του ὅτι τὸ καπέλο του εἶνε ἀδύνατον πᾶ νὰ μῆθῃ στὸ κεφάλι του. Τρέχει κατ' εὐθείαν πρὸς γιὰτὸ, ὁ ὅποιος τὸν δεσβάζει ὅτι εἶνε πολὺ καλά στήν ὑγεία του. Μπορεῖ ὅμως νὰ τὸν πιστέψῃ; Δὲν εἶνε πιθανώτερον νὰ τοῦ κρύβῃ τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὴν κρύβουν στοὺς ἐτοιμοθανάτους; Ἐδῶ εἶνε πῶς φανᾶρι πῶς τὸ κεφάλι του φουσκώνει· κά-θε μέρα περισσότερο, ἀφοῦ τὸ καπέλλο του τὸν στενεύει κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Πη-γαίνει σ' ἕνα καταλαβόχο καὶ ζητᾷ ἕνα καπέ-λλο τὸ μεγαλύτερον νοῦμερο ποὺ ἔχουν. «Αὐ-τὸ, δυο μῆνες εἶνε ποῦ τ' ἀγόρασα καὶ δὲν χωράει πᾶ στὸ κεφάλι μου». «Περίεργο!» λέγει ὁ ὑπάλληλος—«κ' ἐν τούτοις δὲν ἔχετε μεγάλο κεφάλι, γιὰ ὅσοτε μου τὸ καπέλλο σας». Καὶ πέρνει τὸ καπέλλο καὶ τὸ γυρίζει καὶ τὸ ξαναγυρίζει καὶ ἀνασκαλεύει τὸ μουςα-μᾶ ἀπὸ μέσα καὶ στὸ τέλος τοῦ λέγει: «Τὸ καπέλλο σας θὰ σᾶς ἐπιγαίνει πολὺ καλά, κύ-ριε. ἂν δὲν τὸ εἶχατε παραπορευομένη μὲ τόσες ἀφημερίδες». Καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ δῆλνᾷ ἀπὸ τὸ μουςαμᾶ δέκα τοῦλάχιστον λουρίδες ἀφημερίδων.

Τότε δὲ μόνον ὁ κ. Μόσχος καταλαβαίνει τὴ φάρα που τοῦ ἔπαιξε τόσο καιρὸ αὐτὸς ὁ διαβολέμενος κ. Τάκης.

ΟΦΑΡΣΕΡ

σὰ του ἦταν ὁ Γιωργῆ; καὶ τούτῃς: «Χω-ράφι θές, αἱ! Νὰ χωράφι!» Κάνει νὰ γυρίσῃ πίσω. Μὰ κ' ἄς ἐκεῖ μισροστά του ὁ ἴσκιος τοῦ Γιωργῆ.

Δὲν τοῦ μείνε αἶλο παρὰ ὁ γαρνερὸς!

Στὴ σκοτωθῆρα του κῆλῃσε κατὰ τὸ γαρ-νερὸ. Στὸ κατακακίσιμα τοῦ φαίνονταν πῶ, ὁ ἴσκιος ἐμεγάλωνε καὶ τὸν ἐσκέπαζε ἀπ' οὐ-λοῦθ, κ' ἔγινε σὸ τέλος ἕνα δυνατὸ εὐση-μα τ' ἀγέρα ποὺ ἔμοιαζε μὲ μεγάλο Χάχη-το.

Κανεὶ δὲν περνᾶει ἀπὸ τὸ μοῦσπᾶτι τοῦ γαρνερὸ ποὺ ἀπὸ τότε τὸβγαλαν Σκᾶλα τοῦ Διαβόλου.

Μὰ ὅποιος τυχῆ καὶ περᾶσῃ ἀκούει τὸ χᾶ-χοχα!!! τ' ἀγέρα, σταυροκοπιέται, μὰ δὲ σχαριῶν.

ΔΑΙΜΟΝΑΣ

ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΗΘΗΣ

Ἐχάθηκες λοιπὸν ἀπο ὅλα τ' ἀγαπημένα σου μέρη, ὀρφανόλα μου καρδερῖνα; Δὲν ἐπέρασε κάποτε ἀπὸ κεί νὰ μὲ θυμη-θῆς... Ὡ, δὲν θέλω νὰ μὲ θυμηθῆς γιὰ νὰ μὲ ξαναγαπήσης... οὔτε γιὰ νὰ ζητήσης τὰ γλυκόλογα τὰ γράμματά σου ποὺ τόσο μὲ ζεπᾶνεσαν. Θέλω νὰ μὲ θυμηθῆς μόνο γιὰ νὰ ζήσης λίγες ὥρες καλῆς μὲ τὸν νεο σου ἀγαπημένο. Θὰ θυμηθῆς καὶ θὰ πῆς στὸν ἀγαπημένο σου ὅλα τὰ ὠραῖα λόγια ποὺ σ' ἔμαθα, θὰ τοῦ προσφέρῃς ὅλες τὶς ἡδονικὲς συγκινήσεις ποὺ σ' ἔκαμα νὰ αἰ-σθάνεσαι τότε, τότε ποῦ ν' ἀγαποῦσε, ποῦ δὲν ἀγαποῦσε κανένα ἄλλο, τότε ποῦ ἔ-βλεπες τὸν κόσμο πολὺ μικρὸ, τόσο μικρὸ ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ τὴν ἀγάπῃ σου. Θὰ μὲ θυμηθῆς καὶ τότε θὰ προσέ-ξῃς. Δὲν θὰ ὑποσχεθῆς καὶ στὸν καινούργιο ἀγαπημένο σου πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ βροῦνε μέσα ἀπὸ τὴν καρ-δοῦλα σου, πεισματάρικα γατοῦλα. Θὰ μὲ θυμηθῆς... Μὰ δὲν τὸ πιστεύω... Γιατί γιὰ νὰ θυμηθῆς κανεὶς κατὶ πρέπει πρῶτα νὰ ζεχᾶσῃ. Κ' ἐσὺ δὲν μ' ἐξέχασες, καρδούλα μου.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΜΙΑΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἄχ, μαμάκα μου, πόσον πολὺ σκενονοῦμαι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ! Τὸ φθινόπωρον ἔρθασε, τὰ φύλλα πέφτουν, τὰ ποτάμια φρέγγουν καὶ ἡ καρ-διά μου εἶνε ὑπὸ πέτρας ὅπως τὸ λέγει ἡ Κα-τίκα στὸ Μόριο. Ἄχ, πῶς χλίζομαι καὶ πῶς εἶμαι μελάνχολος καὶ κλαίω. Ὀλοένα τρηγοῦδὸ τὸ σὰν φύλλα κίτρινα καὶ μαραμμένα καὶ δα-κρῶθ. Γιὰ τίποτις δὲν μοῦ κάνει ὄρεσι πιά. Ἄντιο ὀσμάνικὶ ὑπερίπαιτοι στήν Ἁγία Βαλ-βάρα, τὸ ὅποιον τώρα μὲ τὴν ἐγγρασία γυνοῦνται ὀσμάνικοι, ἀντίο ραντεβὸ ἐῖς τὰς Ἀγέλας τοῦ Ζαλπειοῦ, ἀντίο ἔρωτας, ἀντίο ὅλα. Ἐνας νέος ποῦ μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω προχθὲ, ἂν καὶ ἦταν κομψός, ποσοὺς μοῦ ἤβρασε σὸ μάτι καὶ τοῦ εἶπα ἡμίσιον μὲ ἡσυχίαν σὲ περιχαλῶ.

Εἶμαι σκενάζων καὶ ἀελλῆς. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ἕνα ἔρωταν πλατωνικὸν μὲ ἕνα νέον λαμπρὸν καὶ ὀλέθριον, τὸ ὅποιον νὰ μὲ ἤραπει περιπατητῶς καὶ ἐγὼ νὰ γίνω φρικῆ, νὰ ζῶσσο καὶ νὰ μαραινόμενος σὸν φύλλον. Καὶ ἄμα ἀπεθάνω, νὰ ἐρῆται ἐκεῖνος καὶ νὰ κλαίῃ πένθις τὸ ἰσῆμα μου καὶ νὰ τραγοῦθῃ σὸ σιχακὶ ποὺ λέγει:

Ἄχ, Χάρον τί μοὶ ἔπραξες, μοὶ πῆρες τὸν ἀνθὸν μου...

Ἄχ, πῶς φορᾶς, ἡ δουτιχῆς, περὶ πρῶτὸ αἰ-ὀθημάτων. Η ΚΙΚΗ

ΒΕΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

— Ὁ σύζυγός μου μὲ θαυμάζει γιὰ ὅλα: γιὰ τὴ φωνή, γιὰ τὰ μάτια μου, γιὰ τὴ μορφή μου.

— Καὶ οὐ τί τοῦ τοῦ θαυμάζει;

— Τὸ καλὰ του γούστα.

— Τὸ κτήνος! Μοῦκε πῶς θὰ τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἄερα, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσα.

— Πράγματι... πολὺ κτήνος ἦταν.

— Μὲ μάγεψαν οἱ καλοὶ τῆς τρέποι.

— Γιὰ πόσον καιρὸ;

— Ἐμένα ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου διαφέ-ρει πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνδρες.

— Φυσικά!.. ἀφοῦ διάλεξε ἐσένα.

— Νὰ ἐπιτρέψω σ' ἕναν ἄσχημο νὰ μὲ φιλήσῃ; Ποτέ!

— Οὔτε ἐγὼ... Ἀλλά, εὐτυχῶς, μεταστῆ τῶν γνωσθῶν μου δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄσχημος.

— Τόσα πολλὰ δῶρα ἔλαβες στοὺς γάμους σου; Τυχρῶς εἶσαι!

— Τυχρῶς; Ὅλοι ὅσοι μοῦ ἔστειλαν παντρεθῶνται κ' οὗτοι σὲ λίγο καὶ ἐννοεῖς περιμένουν τὴν ἀνταπόδοσιν.

Ἐδουνεῖδητος διαρρηκτής

— Μὰ γιατί δὲν θέλεις νὰ μαρτερῆσης τοὺς συνενόχους σου;

— Τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ, κύριε Πρὸ-δρε.

Παιδικὴ εὐλικρῖνεια

— Ποιὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα ὄρα γιὰ νὰ κό-βουμε τὰ σταφύλια;

— Ἄμα λείπει ὁ περιβόλαρος.

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἄρ. 30 (Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ἡ φροντίς αὐτῆ! Εἰς ἐμὲ, ἡ ὁποία...

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, ἔπειτα μὲ τὰ μεγάλα τῆς μάτια προσβλέπουσα τὴν Κασσιανήν.

— Ἡ ὁποία τὸν ἀγαπῶ, ἐπανέλαβε. Ναι, Κασσιανή, ναι! Ἀφοῦ ἦλθα ἐδῶ καὶ ἀκουσίως μου ἀνέλαβα τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἔργον νὰ σὲ ἐπιαναφέρω εἰς τὴν ὀδὸν τῆς ἀρετῆς, δὲν πρέπει νὰ σοῦ κρύ-ψω τίποτε, ὅτι ἐγὼ ἐξήτησα νὰ σὲ ἀπο-μικρύνω ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ σὲ χωρίσω διὰ παντός ἀπὸ τὸν Ἀκίλλαν, διὰ νὰ ἐπι-φελθῶ ἐγὼ τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ. Ὅχι, τοῦτο θὰ σὲ λυπήσῃ, δυστυχισμένη, καὶ θὰ σὲ κἀμῃ ἴσως νὰ μετανοήσῃς δι, ὁ, τι ὑπερὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς σου ἐνδε-χόμενον νὰ πράξῃς.

Ἐλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Κασσιανήν ἐκάθησεν πλησίον τῆς καὶ ἀφινοῦσα καὶ αὐτὴ διεόχον εἰς τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον τόσον καιρὸν τώρα ἐκρυπτεν εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς τῆς; — Ναι, Κασσιανή, ἐψιδύρισεν. Ἠγά-πησα τὸν Ἀκίλλαν, καὶ τὸν ἀγάπησα τόσον, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἀποχωρι-σθῶ αὐτοῦ. . .

Ἡ Κασσιανὴ ἔβλεπε τώρα τὴν Εἰρη-νὴν ἐκκληκτος. Τοιαύτην τινὰ ἐξουολό-γησεν, τοιαύτην τινὰ εὐλικρῖνειαν δὲν ἀνέμενε παρὸ τῆς παραδόξου αὐτῆς γυ-νακῆς, ἡ ὁποία μὲ τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ψυ-χὴν ἀνέλαβε τὸ μέγα ἔργον ν' ἀποσπαθῇ ἀπὸ τοῦ ἀμαρτήματος πλάσμα ἐξ ἔρωτος ἀμαρτήσαν. Καὶ τὴν ἐκκληξίν τῆς ἐξωτε-ρικεύουσα:

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὸν Ἀκίλλαν; ἡ ρώτησε.

— Ναι, Κασσιανή, Ἄλλ' ὁ ἔρωσ ὁ ἰ-δικός μου εἶνε ἀδιόφορος; τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον σὺ ἠθθῖνῃς πρὸς τὸν Θεὸ-φιλον. Δὲν ἠμάρτησα ἐγὼ. Ἠγάπησα μόνον. Καὶ ὁ ἔρωσ αὐτός, Κασσιανή, ἐνέ-πνευσεν εἰς τὴν ψυχὴν μου τὰ εὐγενέστε-ρα τῶν ἀισθημάτων. Ποῖος τοῦ ἔρωτος, τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος ὁ σκοπός; Νὰ κατα-στήσῃς εὐτυχῆς καὶ εὐδαίμον τὸ ἀγαπώ-μενον ὄν. Καὶ τίς θὰ καθίστα τὸν ἀγα-πώμενον Ἀκίλλαν εὐτυχῆ; Ἡ Κασσιαν-ὴ! Καὶ τότε ἐγὼ ὁ ἄφρον κόρη, ἀνέ-λαβα νὰ ὀμιλῶ διὰ σὲ εἰς τὸν Ἀκίλλαν. Μὴ λαμβάνουσα εἰδήσεις σου τὸν παρη-γόρουν. Τοῦ ὀμιλοῦν περὶ τῆς πιστεῶς σου, περὶ τῆς; πρὸς; αὐτὸν ἀφουσεσῶς σου καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι σὲ ἠγάπα, ὁ! βε-βαίωσον, Κασσιανή, ὅτι οἱ λόγοι μου θὰ τοῦ εἶχον ἐπαυξήσῃ τὸν ἔρωτά τον. Ἀ-πορεῖς; Ἀλλὰ τοιοῦτον ἐννοῶ ἐγὼ τὸν ἔρωτα. Μίαν διαρκεῖ ἀφροσύσιν, μίαν ἀτέρμονα καὶ αἰωνίαν θυσίαν. Ὅταν μέ-χει τῶν ἐρήμων τῆς Δίας βράχων ἐρῆθα-σεν ἡ εἰδήσις τῆς ἀπιστίας σου, ὁ Κασ-σιανή, ἐγὼ αὐτὴ συνηγόρησα ὑπὲρ σοῦ ἐγὼ εἴπεισα τὸν Ἀκίλλαν νὰ μὴ πιστεύῃ ἐγὼ τὸν ἐβίασα νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ. Καὶ τὸ ἔπραξα, διότι δὲν ἐπίστευα ὅτι ἡ αἰθε-ρία Κασσιανὴ θὰ εἶχε παύσει νὰ ἀγαπᾷ τὸν μνηστήρᾳ τῆς. Φεῦ! τὰ πράγματα διέψευσαν τὰς ἐπιλάδας μου καὶ ὁ Ἀκί-λλας, ἄμα ἀποβρασθεὶς εἰς τὸ Βυζάντιον, ἄμα ἐσχωρήσας εἰς τὸν κῆπον τούτου τοῦ οἴκου, εὐρῆθη ἐνώπιον ἐνὸς ἀντεραστοῦ του: Τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἀκολουθεῖ)

10 4—11, 13—17—5 10

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀφῆσέ με, Ἰσαβέλλα, δὲν ἔχω πλέον τίποτε.

Τῆς ἔπειτα τὴν χεῖρα καὶ τὴν ὑπεβά-στασα νὰ σηκωθῇ. Ὅσον καταχόμεθα τὴν κλίμακα μοῦ εἶπε.

Ἐτιμωρήθην διὰ τὸν ἐγωισμὸν μου! Ἦθελα νὰ κάμω κατὶ μόνῃ μου, χωρὶς τὴν βοήθειάν σας καὶ τὴν ἐπαθα.

— Μὰ τί σὲ ἠγάπησε νὰ σηκωθῆς καὶ νὰ γυρίσῃς μόνῃ σου εἰς τὸ μέγαρον; τὴν ἠρώδησεν ἡ ἐξάδελφός τῆς.

— Εἶδα ἕνα ἄσχημον, πολὺ ἄσχημον πρόσωπον πίσω ἀπὸ τὰ παραπέτασμα-τα τῆς βιβλιοθήκης.

— Ἐνα πρόσωπον; ἐπανέλαβεν

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

Πήγα τυχαίως σ' εκείνο το βωντεβίλ μη έχοντας πού να περάσω την βραδιά μου. Η μουσική ήταν έλεσινή, τὰ νού-μερα άνοστα και τὸ κοινόν-ανάμικτον, σχεδόν ύποκτον, ὡστε νὰ μού άποβαίνει όλγλον.

Μία γυναίκα εκάθησε άριστερά μου. Τὸ κομψό, αλλά σεμνο κτύσιμό της, τὴν ξεχώριζε από τις άλλες. Μελαχροινή, ψυ-λή και πολύ ώρανη, είχε τρύπους έπιφα-λακτικούς και έδειχνε ὅτι έχει όλη τὴν προσοχή της προσηλωμένη στὸ θέα-μα. Καθὼς με κυττοῦσε λαθραία, μού φανέρωσε τὰ μάτια της. Ἄλλά δὲν μπό-ρεσα νὰ αἰχμαλωτίσω τὴν μιτιά της πού κίπολιν με απέφυγε. Μά ια ὑπέροχα, σάν από μαῦ ο βελῦδο, άλλόκοτα, γεμάτα κάποια κρυφά άγνια.

Στὸ πρῶτο δάκρυμα δὲν παράτησε τὴν θέσι της καί, ὀρθή, με τὴν πλάτη γυ-ρισμένη στὴ σκηνή, μού έδωκε τὴν ενκα-ρία νὰ τὴν διακρίνω. Είχε χέρια ντελι-κάτα, ευκίνητα και νευρώδη. Είδε τάχα ὅτι τὴν παρατήρησ; Ἐβγάλε μιά εφημε-ρίδα από ένα μεταξοτὸ τσαντάκι, κι έ-κρυψε τὸ πρόσωπό της πίσω άπ' τὸ ξε-διπλωμένο φύλλο.

Ἐπαυσα νὰ τὴν προσέχω και πήγα νὰ κάνω έια γύρο τῶν διαδρόμων. Ἄλλι βλέποντας τις άλλες γυναίκες, καθώρθωσα νὰ τὴν λημονήσω. Ἐπέστρεψα στὴν θέσι μου. Εκείνη έμενε πάντα στὴν ἴδια στάσι, με τὴν εφημερίδα άνοιχτή μπρο-στά στὸ πρόσωπό της. Τὴν διέπλωσε μόνο όταν ὑψώθη ἡ αὐλαία. Τὴν ἴδια στιγμή έσβυσα τὸ ἡλεκτρικά. Ἡ σκηνή φωτί-σθη κόκκινη και χρυσαυτερές με άσπρους πέπλους έστροβιλίζοντο μέσα στὴ θαμβω-τή λάμψη.

Ἐνῶ έγεργα έμπρός νὰ ἰδῶ καλύτερα στὴ σκηνή, ἡ γειτόνισσά μου, με κίνησι πολύ ανεπιτήδεα, μού βο. τὴξε τὸ πορτο-φόλι. Ἐμεινα άκίνητη, τ'ιχα πῶς δὲν έν-νόησα. Ἡκουσα τὸ τσαντάκι της πού ξανάλε. ε ὕστερα έμεινε άκίνητη, άπα-θής. Στὸ διηλεγμα έπως προσέβλεπα, ἡ κλέφτρα σηκώθηκε και διηυδύνετο πρὸς τὴν έξοδον. Τὴν παρακολουθῶ από κον-τά, γιὰ νὰ τὴν έμποδίσω νὰ δώση τυχόν τὸ πορτοφόλι μου εἰς κανένα συνένονό-της. Μόν' όταν εφθάσαμεν στὸ καφε-νεῖο τὸ πρῶτο θέατρον τὴν έπιασα από τὸ χέρι. Μού λέγει με θυμό:

— Ὅλ' μ' άφήστε! Ποιὸς σᾶς έιέτρεψε; — Ἄφήστε τα αυτά, τὴς άπαντῶ εὐ-γενικά. Δότε μου τὸ πορτοφόλι μου, και εἰσαθε ελευθερη.

Χλώμιασε και ζητοῦσε νὰ διαμαρτυ-ρηθῇ. — Συχαίνουαι τὴς φασαρίες. Τὸ πο-ρτοφόλι μου εἰ δὲ μή. — Όταν εἶδε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάμη διαφορετικά, κατακίτρινη, μού έδωκε τὸ τσαντάκι της, και μουρμούρισε. — Πάρτε... εἰμαι στὸ έλεός σας. — Τι ντροπή κυρά μου! τὴς εἶπα ά-φου πήρα τὸ πορτοφόλι μου. — Ὅχι νουθεσίες, παρακαλῶ, μού εἶ-πε ὑπερήφανα. Βρίσκετε καλύτερα νὰ πο-λοῦσα τὸ κορμί μου ὅπως άλλες; — Συγγνώμη, άπαντῶ ειρωνικά στὰ προκλητικά της λόγια. Σᾶς παρεγνώρισα. Ὅστε παύω νὰ σᾶς ένογιῶ και φεύγω. Πράγματι, τὴν εχαιρέτησα και άπεμα-

κρύνθη πρὸς τὸ κλιμαῖον. Τὴν εἶδα μέσα άπ' τοὺς καθρέφτες πού δὲ άκο-λουθοῦσε με τὰ μάτια. Δὲν ἦταν κλέφ-τρα άπ' τὴς κοινές. Ἄν ἦταν, θὰ εἴευγε. Όταν έλάτρευσα εἰς τὴν πλατεία τοῦ θε-άτρον με άπορίαν μου τὴν ξαναβρίσκω μπροστά μου. Μού χαμογελοῦσε. Ἄλε-φάσινα νὰ ἰδῶ πού θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ νόστιμη περιπέτεια. Στὴ σκηνή γίνονταν μιά παρέλασις άπὸ άρτ στες μισόγυμες. Ἡ κλέφτρα μου στρέφει τολμηρά και μού λέγει.

— Τι ευχαρίστησι βρίσκετε, οἰς οἱ άνδρες, νὰ βλέπετε αυτές τις γυναίκες, πού όλη τους ἡ τέχνη εἶνε νὰ δείχνουν πλάτες κακορτιασμένες και γάιμπες ἡ πολ-λὴ άδυνατις ἡ πολὺ χονδρές. Τι έκθεσις άσχημιᾶς!

Ἄπορῦσα γιὰ τὸ θεάσος της, ὡς τό-σο τὴς άπαντῶ. — Ἐχετε δίκιο. Οἱ ὡμορφες γυναίκες εἶνε μάλλον στὴ σάλλα τοῦ θεάτρον πα-ρὰ στὴ σκηνή.

— Γιὰ μένα τὸ λέτε αὐτό; εἶπε ζη-τώντας νὰ με προκαλέση.

— Γιὰ σᾶς ένα τέτοιο κομπλιμέντο, θὰ ἦταν άνεπαρκές.

Ἄκουμπησε εἴσπρα τὸ δεξί τη: πόδι σὺ δικο μου τ' άριστερό. Τὴς έπι-σα με τρόπο τὸ χέρι. Ἐκείνη δὲν τὸ άτέ-συσε.

Φύγαμς μαζί από τὸ θέατρο. Πηγαί-ναμε σιωπηλοί. Σκυμμένος σὺ σοβαρῶ πρόσωπό της κυττοῦσα τὰ άλλόκοτα ρει-βῶδη μάτια της, ὀπτόταν ένε χη μού προ-σέφερε τὸ χεῖλι της. Μού έδωκε ένα φλο-γερό φινί, ὕστερα μού εἶπε.

— Φανήκατε τὸσοσ καλὸς γιὰ μένα. Ὁ μόνο: τρόπος νὰ σᾶς άποδείξω τὴν εὐ-γνωμοσύνη μου, εἶναι νὰ γίνω δικη σας τούτη τὴ βραδειά. Θὰ μείνω ὅμως ἡ ά-γνωσιος. Δὲν θὰ ζητήσετε νὰ μάθετε πο-τὲ νὰ μάθετε ποιά εἰμαι, τι με παρεσί-νησε νὰ κάνω κάτι πού ντρέπομαι τώρα γι' αὐτό. Θὰ με συγχωρήσετε βέβαια;

Τὴν εσυχώρησα, γιὰτι έμάντευσα κά-ποιο θλιβερό μυστήριό πού ἦθελε νάκρύ-ψη... Ἐνα μεγάλο ξενοδοχεῖο βρέθηκε έμπρός μας τὴν ὀδηγήσα εκει. Τὸ μόνο πού μ' έπληροφόρησε ἡ κλέφτρα μου ά-πό τὰ ἰδιαιτέρὰ της ὅταν έμεινα μόνος μαζί της: εἶναι ὅτι τὴν λέγουν Λουκία. Ἄλλως τε, ὁ έρωτᾶς της μόνο μ' ένδιέ-ρε, και τὸν έρωτᾶ της μού τὸν προσέφε-ρε θεριά.

Ἄπεκομήθη. Ὁρα πολλὴ τὴν κυττοῦ-σα εκείνη τὴν κομισμένη σφίγγα. Ὑ-στερα σφάλισα κι' εἶγὸ τὰ μάτια. — Όταν ξύπνησα, τὸ πρῶί, ἡ άγνωστος εἶχε εξαφανισθῇ. Ἡμουν άνύποκτος. Ὁ-λίγο ὕστερωτέρα, εξακριβώσα ὅτι τὸ πορτοφόλι μου εἶχε κίνη φτερά. Τὸ μόν-νο πού με πείραξε ἦταν ὅτι εἴγενα παί-γνιο εκείνης τὴς γυναίκας. Ἐπάνω στὸ λαβομάνο, ἦταν άπλωμένο ένα εκατοντά-δραχμο. Ἡ κλέφτρα μου θέλησε νὰ μού άφήση χρήματα νὰ πληρώσω τὰ έξοδα τοῦ ξενοδοχείου. Ἐφργα με τ' αὐτὰ κα-τεβασαμεν γιὰ τὸ καταγγέλαστο πάθημά μου. Μόλις έφθασα στὴ γκαρσονιέρα μου, μού άναγγέλουν τὴν έπίσκεψη μιάς κυ-ρίας. Ἦταν ἡ φιλενάδα μου τὴς περα-σμένης νύχτας, χλωμή, με τὰ μάτια κόκ-κινα από τὸ κλάψιμο.

— Λοιπόν; τὴς εἶπα ψύχραιμα. Ἡ συγγίνησι τὴς παρέλυε τὴν γλώσ-σα. Ἄπὸ γλωμῆ, εἶνε ολοκόκκινη. Τὴν έβγαλα νὰ καθήση. Ἐκείνη, με λυγμούς,

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Θέλησα σήμερα πρωί ρόδα νὰ σοῦ μα- [ζώξω! Μάκομα τόσα κέβαλα μες στὴ δετὴ μου [ζώνη, πού μο ὕοφιξε και πιότερα δὲν μπόρεσα [γὰ σπρώξω. Κ' έσπασε και τὰ ρόδα εκει μού τάρπα- [ξε τ' άγέρι, και μακρὰ στὴ θάλασσα πήγε όλα νὰ τὰ [φέρη. Γιὰ πάντα πάν! και στὸν άρρὸ κυλᾶν [πού τὰ σηκώνει. Κόκκινη εφάνη ἡ θάλασσα σὰ νάταν φλο- [γισμένη... κι' άπόψε πούν' ἡ άγκάλη μου άκόμα [εὐδοιασμένη, γύρε και μύρισε άπ' αὐτὴ τὴ θύμησή [τους μόνη!

(Μετ. Γ. Σημηριώτης) Marceline Valmore

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Θεμάσαι, άγάπη μου, κείν' τ' άκρογιάλι όπου εκαθοῦμαστε μιά βραδυά, και στὴ θερηή σου εἴγει' άγκάλη και άπειρα σούδινα γλυκά φίλια;

Θυμάσαι εκείνο τὸ άκρωτήριο πού δνειρα πλέκρας γλυκα-γλυκά κι' ἦταν αὐτὸς ερωτος θυσιαστήριο, βωμὸς άγαπῆς κάθε νυχτιά;

Μὲ τὸν γραστήρα μας, με τὴν γραφίδα θὰ δώσουμε. άρὰ γε, τὴν ὡμορφιά τὴς ζωῆς πού σκόλιξε ἡ άγάπη, ἡ ελπίδα κι' ἡ πίστη εδέρμαινε τὴ νηά μας καρδιά; ΛΑΖ. ΑΖΑΡΙΑΝΣ

ΜΟΥ ΕΝΕΠΙΣΤΕΥΘΗ Τὸ ΜΥΣΤΙΚὸ ΤΗΣ:

Οἱ γονεῖς της τὴν στεφάνωσαν—διὰ λόγους συμφέροντος—μ' έναν πού αὐτὴ δὲν τὸν άγαποῦσε. Ἐπιασε άγαπητικό, πού από τὰ λόγια της έννόησα ὅτι ἦταν ένας άθλιος τυχοδιώκτης; Τὴς εἶπε πῶς εἶχε νὰ ξεφλήση ένα συνάλλαγμα, και αν δὲν εἴρισκε εἰσχαίρωσ τὰ χρήματα θ' αυτοκτονοῦσε. Στὴν άπελπισία της άπεφάσισε νὰ κλέψη τὸ πρῶτον τυχόντα. Ἡ τόχη τὴν έρριξε σὲ μένα. Ἦταν ὅλη ὑπνωτισμένη άπ' τὸν έραστή της. Ἡθε-λε με κάθε τρόπον νὰ τὸν συνδράμη, γιὰ τίποτε άλλο δὲν τὴν έννοιαζε. Ἄλλ, άφου εκλεψε, δὲν άπεφάσιζε νὰ ὑπάγη νὰ δώση τὰ χρήματα στὸν έραστή της. Τὰ κρατοῦσε μαζί της, με ἰκτενε νὰ τὴς τὰ δανείσω εἴτρεμε μήπως εἶναι πιὰ άργά, μήπως ὁ έραστής της αυτοκτόνησε.

— Σὲ συμπονῶ, τὴς εἶπα. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶναι άνάξιος τὴς άγάπης σου. Ποτὲ δὲν θ' αυτοκτονήση. Τὰ χρήματα κράτησέ τα. Θὰ μείνω εδῶ ὅλο το πρῶί Ἄν αὐτ' ὁ άνθρωπος εἶναι άξιος τὴς άγάπης σου, εἶλ' νὰ μού τὸ βεβαιώσης. Ξαναῆθε ὕστερα άπὸ μίαν ὡραν. Εἶ-χε εἴρη τὸν έραστήν τη; ἦσυχον, εὐθυ-μον... Κουρδισμένη από τὰ λόγια πού τὴς εἶπα, τὸν εἶδε στὴν πραγματικὴ του μορφή, έναν ἄθλιο σωματέμπορον. Καὶ εἶχε κλέψει κι' εἶχε άτμισαθῇ γιὰ τὸ γα-τηρί του. Τὸ τρομερὸ κτύπημα τὴς άπο-καλύψανε ὅτι εἶχε μπλέξει μ' έναν πα-ληάνθρωπο, τὴν εἶχε συντρίψει. τὸ δνει-ρὸ της εσβυσε πιὰ. — Όταν έφργε, μού ὑπεσέδη ὅτι θὰ τὸν άποφύγη γιὰ πάντα εκει' ον τὸν άν-θρωπο πού τόση εμπιστοσύνη εἶχε άλλοτε σ' αὐτόν. Ἄλλά δὲν τὴν ξαναεἶδα πιὰ. ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΑΔ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΓΕΦΜΑ

Βαρύτημον μαμάκα μου, Ὅτις νητοῦί ξεσοῖ ὀλήγον άστεινές, γαλησί μαλάτ, έννεκα ὀποῦ εκθε έφαγα τρῶπ, διλυ-δῆς: Έναν περιήδρομο κὲ μεσοῦ, ὅς ένα γέφμα, ὀυλοῦσι ἰσί (ὀχη εἶν ἄλλά εδῶ) τὸ βραδινὸ φαετόν κὲ ὄχη τὸ γό-μα, τὸ ὀποῖον και νι-νέρι λιέγατε φρατζε-ζιστι σάμπος νὰ πέ-ζουσε τριγύμισο κὲ νὰ εἴχουσε τὸ δέκα (κινδὸς ντις) νινέρη. Τὸ λε-πὸν οἱ θεοκαλαζμέ-νει, ἦχανε ὀλο πα-σκαληνὰ φαετᾶ, ρο-σπῆρη, περτέκη με ῥο-στέλιδα, τὸ ὀποῖον τὸ τρῶς κὲ διακρῆζου-σε τὰ μάτην σου σάν κὲ νὰ καθαρῶς κρεμῖδα. Κὲ εἰπιθῆς μὸς νού-κος άρέκκομς, ριχτη-κα στὰ ρεσανάκη γιὰ τὸν ὀρεκει (μπὸν άπ-τιν) τὸ ὀπῆον τὰ κρῆ-νονυσε εδῶ σὺννεβ κὲ στὴν μαρολοσαλάττα κὲ τὰ έπελέκωσα ὀλλα, ὀπος τὸ έπακτεῖ ἡ καλή εἴγεγνια κὲ δηά ταῦτο με έπηκαε πε-ριτός κὲ λυσαντερηά, τὸ ὀπῆον περαστηκα μου κὲ οἶν φοά άγγῆρ δὲν ξαναπατό σὲ τοῖαἰκτον ντινέρη.

Βελμιξέ άγκρεξέ τ. κ. λ. (ἦγουν μετὰ ε-παλειφῶς) ενανδῆον σας. ΜΑΝΑΑΜΑ ΒΕΤΤΑ

Καὶ αν άρνηθῶ; — Ἐ, δικάβολε θὰ σοῦ θυμωνα, νὰ λέγε-ται... Ὁ Κώστας εὐρέθηκε σὲ στενώχωρη θέσι... Πῶς νὰ τιμωρήση τὸν έρωμένο τὴς γυναίκα-ς τοῦ φίλου του, άφου ὁ έρωμένος ἦταν ὁ ἴ-διος. Καὶ νὰ άξιζε τοῦλάχιστον τὸν κόπο αὐ-τὴ ἡ γυναίκα... Ἄλλά πού; ἦταν μιά ἄ-σχημη, έλεεινική και, χωρὶς νὰ τὴν καλοῖδῃ μιά νύχτα, τὴς εἶχε ριχθῆ. Σάν εἰμῆρῶσε μοναχη τὴν εἶδε κι' ἠρόλιας.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΓΛΕΝΤΙ ΤΡΕΛΛΟ

Ἄποχὴ μού εἶχανε κηρῶσι οἱ παλιόφιλοι γὲ Μανιὸ ὡς τόρα, και γι' αὐτὸ κάθησα φρό-νιμος τόσο καιρό. Ἡρρεκε ὅμως νὰ κατα-σχευάσω πᾶλε μα-νένα στραπατσάκι, γιὰ νὰ μή χάνουμε τ' ὄνομα νομῖζω; Καὶ τὸκωνα εορτά-σισμο, εἶσι ακουσί-ας μου και διχωνά τὸ περμιένο.

Τὴν περασμένη Κυριακή εἶχα πάει με τοὺς παληομα-καντάσηδες στὸ γκα-ζοχώρι, σὲ μιά τα-βέρνα πούχουμε τὰ μέσα κι' ὁ κάπελας μᾶς τὸ πιάνει με τὸ κατ' εὐθείας άπ' τὸ βαγόνι άνευ μεσοτά-βησι τὴς μισάρας με τὸ βιδάριο. Τὸ ρουφάγαμε μερακλαντῶν και φιλησώχως. Δίπλα μας καθόντανε μιά παρέα σαγαγαράμια, ὀλλα τραγουδιστάδες, και μιά μπασαδοῦρα πούβγανε τὸ ντὸ ὀχτάβα κάτου σὰ μπασαβιόλα. Τραγουδῆσανε τετραφωνα-κά και τι περιπέλειον τὸ «τρυτόνι» με τέμπο, μ' άρεση και τοὺς κέρσασε μιά ὀκά. Ὄντας τοὺς τὴν πῆγε ὀμοσ ὁ κάπελας τοῦ λέσι ἡ μπασαδοῦρα. «Πάρ' τ'ινα πίσω δὲ τὴ δεχθ-ώμαστε.» Τὴν πῆνε τ' αὐτὴ μου αὐτὴ τὴ κου-βέντα και πετιέμαι άπάνσο τοιμημένος.

Ἄκουσ, ρὲ μυστήρια, νὰ τόνε κερνάω γῶ και νὰ μήν τὸ πῆγ! Ἐ, ρὲ μπαμπέτσα θά-λασσα, στεῖλε μιά θάλασσα νὰ τόνε καταπιῇ γιὰ νὰ γλυτώση από τὰ χέρια μου, ὁ οὔτι-δανός! — Γιατί μᾶς προσβαλῆνις εἶσι, ρὲ αντά-μη; τὸν κάνα. — Δὲν εἴρη τὸ μου κουβεντιάζεις και μᾶσ-σα λόγια, κύριος μ' σπαντάεις. — Ποιὸς νὰ μασοῦσι λόγια, ρὲ καννίβαλς πού θὰ σὲ διαλύσω σὰ λουλάκι! Ἐνας άπ' τὴν παρέα του πολεμάει νὰ μού

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

— Κώστα εἶπε μιά ἡμέρα ὁ Νίκος στὸ φι-λο του, εἶσαι πραγματικὸς φίλος μου; Ὁ Κώστας τὸν εκύτταξε λιγάκι περιέργα γιὰ νὰ καταλάβει περὶ τίνος έπρόκειτο και φυσικά τοῦ άπήγητρε «ναί», αλλά με τὸ ὕφος ανθρώπου πού ξέρει καλά ὅτι κάτι θὰ τοῦ ζητήσουν και στενοχωρεῖται γι' αὐτό. — Τὸ εφανταζόμουνα πῶς αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ άπάντησίς σου, εἰςκολούθησεν ὁ Νίκος, λοι-πὸν άκουσε. Τὶ θέλω από εἶσένα: Ἡ γυνάι-κα μου με άπατᾶ, μού τὸ ὀμολόγησε σχεδόν μόνη της γύρε τὸ βράδυ, τὸ μόνο πού μού εκρυψε εἶνε με ποῖον. Λοιπόν, σοῦ επαναλαμ-θάνω, ἡ χάρι πού ζητῶ ὀπό εἶσένα εἶνε νὰ μᾶθης ποῖος εἶνε ὁ έρωμένος της και νὰ μού πάρης εκδίκησι, άφου εἶγὼ φεύγω αἶριο γιὰ εμπορικῆς εἰργασίες. Πρέπει νὰ τὸν τιμωρή-σῆς σκληρά.

Ὁ Κώστας εἰχαμογέλασε πονηρά και, ά-φου εκούνησε λιγάκι άμφοβόλα τὸ κεφάλι του: — Φυσικά, δὲν μποροῦσατε οἰς νὰ μού μιλή-σετε διαφορετικά.

— Νομίζετε ὅτι θέλω νὰ σᾶς έμποδίσω; — Ἐ, δικάβολε θὰ σοῦ θυμωνα, νὰ λέγε-ται... Ὁ Κώστας εὐρέθηκε σὲ στενώχωρη θέσι... Πῶς νὰ τιμωρήση τὸν έρωμένο τὴς γυναίκα-ς τοῦ φίλου του, άφου ὁ έρωμένος ἦταν ὁ ἴ-διος. Καὶ νὰ άξιζε τοῦλάχιστον τὸν κόπο αὐ-τὴ ἡ γυναίκα... Ἄλλά πού; ἦταν μιά ἄ-σχημη, έλεεινική και, χωρὶς νὰ τὴν καλοῖδῃ μιά νύχτα, τὴς εἶχε ριχθῆ. Σάν εἰμῆρῶσε μοναχη τὴν εἶδε κι' ἠρόλιας.

Πῶς νὰ τιμωρήση τὴν ἴδια τὸν ἑαυτὸ του; Δὲν ἦταν άρκετὴ τιμωρία τὸ εἶχε κάμει έρωμένην του ένα τέτοιο ανθρωπόμορ-φον τέρας; Ἄλλ' ὄχι ὁ πολῦτιμος φίλος του ὁ Νίκος εἰρητοῦσε κι' ἄλλη εκδίκησι, σκληρά. Καὶ άφου έπέεθθη πολὺ, εὐρήκτε τὸ μέσον τὴς αὐτοτιμωρίας του. Ὄταν δὲ έπέστρεψε ὁ Νίκος και τὸν ερώτησε αν τοῦ εἶχε πάρει τὴν εκδίκησι, ὁ Κώστας εἰχαμογέλασε θλιβερά:

— Ναι, φίλε μου, σὲ εκδίκηθήκα και με τὸν σκληρότερον τρόπο! τοῦ εἶπε. — Τὸν εσκότωσε τὸν εἴλιο; — Ὅχι, τὸν άνάγκασα νὰ κρατήση τὴ γυ-ναϊκά σου έρωκῆνη του.

Γιατι αὐτὴν πράγματι τὴν τιμωρία εἶχεν έπιβάλει στὸν ἑαυτὸ του. Καὶ ὁ Νίκος, γνω-ρίζων εἰς ἴδιας πειρας τι άποκρουστικῆ, αλλά και τὴ μεγαληρα ἦταν ἡ γυναίκα του, έμεινε ένθουσιασμένος.

— Ὅτε βρῆκατε τίποτε; — Νομῖζω... Ἄλλά εἰς μάθη πρώτα τί προτι-μάτε. Θέλετε προκτα ἡ γυναίκα; Γὰ εἶναι και τὰ ὀνο, αλλά χοριστά, εἶνε πολὺ δύσκολο στὴν επο-λή μας νὰ βρεθῶν και τὰ δύο μαζί. — Ἡ προκτα ὄχι... δὲν μ' ενδιαφέρει. Θέλω γυναίκα.

— Τότε λοιπὸν σᾶς βρῆκα. — Τὴν γνωρίζω; — Ὅχι... Ἄλλά εἶνε ένα κορίτσι τέλειο, ὀμο-εφο, γροστικό... Θέλετε νὰ σᾶς τὸ συστήσω! — Ὅχι, άποθεῖ, εἶσαθε πολὺ ὀπορκειωτικῆ, αλλά περτερον νὰ ένοχηλήθητε, ἡ εκλογὴ μου εἶνε γέινει.

— Μού εἶπαν ὅτι πρόκειται νὰ στεφανωθῆτε τὴν δεοποιήδα Ντεμπρῶ. Ἐγὼ εἶλα... — Ἄν έπρεπε νὰ γελᾶσσε, εἶν' ἀλήθεια. — Μά δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πάρης αὐτήν. Ἄ-κονος, Ροβέρτε, ἡ Ντεμπρῶ εἶνε μιά τοῦ ὀρό-μου. Παρτεῦτηκε και εἰχώρισε, ὕστερα εἶχε ένα πλῆθος από έραστάς. Ἄν τὴν πάρης γυναίκα θὰ εἶσαι ὁ τελευταῖος τῶν... — Αὐτὸ άκριβῶς, εἰλιζω, νὰ εἶμαι ὁ τελευ-ταῖος. Νὰ εἶσαι ὁ πρῶτος άστεινῆς μᾶς γυναίκα, αὐτὸ δὲν εἶνε χαμμων σημάσιον—τὸ πάν εἶναι νὰ εἶσαι ὁ τελευταῖος. Λοιπόν, εἶμαι πολὺ τυχερός πού θὰ εὐνηχῶ με μιά γυναίκα σάν κι' αὐτήν, ὀμορφη, επιδεικτικῆ, εἴσπη, πού δὲν εἶχε πᾶ περιέεργες και κατέχει τὴν φιλοσοφίαν τὴς ζωῆς, και θ' άποκίτηση τὴν ἰδεώδη σέζυγον... Ἄν επαι-ορα μᾶ νᾶ τὴς τάξῶς εἶνε μᾶς πού δὲν γνωρίζε από άνδρας, θὰ διέτρεχα κινδόνος, εἴταρε πάντοτε νὰ τὴν προσέχω, θὰ ζητοῦσε πάντα νὰ εἴρη τὸ ἰδιανικόν της. Με ἴδια λόγια, δὲν θὰ εἶχε γου-ζιαν άφου τὸ δνειρο τὴς γυναίκας μου θὰ εἶχε ἦταν νὰ φέρει σάν τὴς άλλες... Ἐνῶ αὐτὴ πού κάινο, εἶνε γιὰ ὀνειρο τὴς άπ' εἰναντίας νὰ ζῆση με τιμῆ και με ὑπόληπην. Γὰ αὐτὸ τὴν παίνο.

— Ἄκουσε, ρὲ μυστήρια, νὰ τόνε κερνάω γῶ και νὰ μήν τὸ πῆγ! Ἐ, ρὲ μπαμπέτσα θά-λασσα, στεῖλε μιά θάλασσα νὰ τόνε καταπιῇ γιὰ νὰ γλυτώση από τὰ χέρια μου, ὁ οὔτι-δανός! — Γιατί μᾶς προσβαλῆνις εἶσι, ρὲ αντά-μη; τὸν κάνα. — Δὲν εἴρη τὸ μου κουβεντιάζεις και μᾶσ-σα λόγια, κύριος μ' σπαντάεις. — Ποιὸς νὰ μασοῦσι λόγια, ρὲ καννίβαλς πού θὰ σὲ διαλύσω σὰ λουλάκι! Ἐνας άπ' τὴν παρέα του πολεμάει νὰ μού

— Ὅτε βρῆκατε τίποτε; — Νομῖζω... Ἄλλά εἰς μάθη πρώτα τί προτι-μάτε. Θέλετε προκτα ἡ γυναίκα; Γὰ εἶναι και τὰ ὀνο, αλλά χοριστά, εἶνε πολὺ δύσκολο στὴν επο-λή μας νὰ βρεθῶν και τὰ δύο μαζί. — Ἡ προκτα ὄχι... δὲν μ' ενδιαφέρει. Θέλω γυναίκα.

— Τότε λοιπὸν σᾶς βρῆκα. — Τὴν γνωρίζω; — Ὅχι... Ἄλλά εἶνε ένα κορίτσι τέλειο, ὀμο-εφο, γροστικό... Θέλετε νὰ σᾶς τὸ συστήσω! — Ὅχι, άποθεῖ, εἶσαθε πολὺ ὀπορκειωτικῆ, αλλά περτερον νὰ ένοχηλήθητε, ἡ εκλογὴ μου εἶνε γέινει.

— Μού εἶπαν ὅτι πρόκειται νὰ στεφανωθῆτε τὴν δεοποιήδα Ντεμπρῶ. Ἐγὼ εἶλα... — Ἄν έπρεπε νὰ γελᾶσσε, εἶν' ἀλήθεια. — Μά δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πάρης αὐτήν. Ἄ-κονος, Ροβέρτε, ἡ Ντεμπρῶ εἶνε μιά τοῦ ὀρό-μου. Παρτεῦτηκε και εἰχώρισε, ὕστερα εἶχε ένα πλῆθος από έραστάς. Ἄν τὴν πάρης γυναίκα θὰ εἶσαι ὁ τελευταῖος τῶν... — Αὐτὸ άκριβῶς, εἰλιζω, νὰ εἶμαι ὁ τελευ-ταῖος. Νὰ εἶσαι ὁ πρῶτος άστεινῆς μᾶς γυναίκα, αὐτὸ δὲν εἶνε χαμμων σημάσιον—τὸ πάν εἶναι νὰ εἶσαι ὁ τελευταῖος. Λοιπόν, εἶμαι πολὺ τυχερός πού θὰ εὐνηχῶ με μιά γυναίκα σάν κι' αὐτήν, ὀμορφη, επιδεικτικῆ, εἴσπη, πού δὲν εἶχε πᾶ περιέεργες και κατέχει τὴν φιλοσοφίαν τὴς ζωῆς, και θ' άποκίτηση τὴν ἰδεώδη σέζυγον... Ἄν επαι-ορα μᾶ νᾶ τὴς τάξῶς εἶνε μᾶς πού δὲν γνωρίζε από άνδρας, θὰ διέτρεχα κινδόνος, εἴταρε πάντοτε νὰ τὴν προσέχω, θὰ ζητοῦσε πάντα νὰ εἴρη τὸ ἰδιανικόν της. Με ἴδια λόγια, δὲν θὰ εἶχε γου-ζιαν άφου τὸ δνειρο τὴς γυναίκας μου θὰ εἶχε ἦταν νὰ φέρει σάν τὴς άλλες... Ἐνῶ αὐτὴ πού κάινο, εἶνε γιὰ ὀνειρο τὴς άπ' εἰναντίας νὰ ζῆση με τιμῆ και με ὑπόληπην. Γὰ αὐτὸ τὴν παίνο.

— Ἄκουσε, ρὲ μυστήρια, νὰ τόνε κερνάω γῶ και νὰ μήν τὸ πῆγ! Ἐ, ρὲ μπαμπέτσα θά-λασσα, στεῖλε μιά θάλασσα νὰ τόνε καταπιῇ γιὰ νὰ γλυτώση από τὰ χέρια μου, ὁ οὔτι-δανός! — Γιατί μᾶς προσβαλῆνις εἶσι, ρὲ αντά-μη; τὸν κάνα. — Δὲν εἴρη τὸ μου κουβεντιάζεις και μᾶσ-σα λόγια, κύριος μ' σπαντάεις. — Ποιὸς νὰ μασοῦσι λόγια, ρὲ καννίβαλς πού θὰ σὲ διαλύσω σὰ λουλάκι! Ἐνας άπ' τὴν παρέα του πολεμάει νὰ μού

— Ὅτε βρῆκατε τίποτε; — Νομῖζω... Ἄλλά εἰς μάθη πρώτα τί προ

ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Χατζηπαπάτης.—Βρέ όχι ρήματα τρομάρα νά σου βρη προ-τε-ρη-μ-τα.

Καραγκιόζης.—Γιά πές μου βρέ παιδί μου ποιά είνε αυτά τὰ προτερήματα.

Χατζηπαπάτης.—Εν πρώτοις, Καραγκιόζη, πρέπει νάσαι καθαρός στά χέρια.

Καραγκιόζης.—Όσο γι' αυτό Χατζηπαπάτη, κάθε μέρα θά τὰ πλένω με μωσκοσάπουνο.

Χατζηπαπάτης.—Βρέ! Δέν με κατάλαβες. Όχι νάσαι καθαρά από βρώμα νά μή κλέβης έννοιά.

Καραγκιόζης.—“Α! Χατζηπαπάτη. Εγώ είμαι τίμιος λαοπόδης. Λίγα πάντοτε κλέβω. Πολύ δέν τ' άφίνω είμαι τέλειος δαντυ λογάφος.”

Χατζηπαπάτης.—Δεύτερο πρέπει νά ξύσης από γλώσσες.

Καραγκιόζης.—Γλώσσες; Είμαι τέ-

λειος γλωσσομαθής

Χατζηπαπάτης.—Και τί γλώσσες ξύσεις; **Καραγκιόζης.**—Γουρουνίσιας, μουλαρίσιας γαϊδουρίσιας, παπαγαλίσιας, ούρακοταγκίσιας σκυλίσιας. “Απ' όλης τής γλώσσας τών δυπόδων και τετραπόδων.”

Χατζηπαπάτης.—Ρέ παιδί μου δέν σού είπα τέτοιες γλώσσες. Εγώ σου λέω άν ξύσεις Γαλλικά, Άγγλικά, Τουρκικά, Ρουμανικά, Γερμανικά. Αυτά έννοιά γλώσσες.

Καραγκιόζης.—Χμ! Έχει γουστο “Αμ” δέ ρ’ έχει άκούσει καμμένα; Αυτά τά ξέρω Χατζηπαπάτη η. η. η. “Αρ” τί σπούδαζα τόνον καιρό;

Χατζηπαπάτης.—Σέ συχαίρω, Καραγκιόζη μου.

Καραγκιόζης.—Κι' εγώ σέ συχαίνομαι, Χατζηπαπάτη.

Χατζηπαπάτης.—Γιά μίλησέ μου Καραγκιόζακη μου καμιά γλώσσα θέλω νά σ' άκούσω πώς μιλάς.

Καραγκιόζης.—Τι θέλεις νά σου μιλήσω, άφού δέν ξέρεις τί σου γίγεται.

Χατζηπαπάτης.—“Ε, όσο γιά μερικά Γαλλικά Καραγκιόζακη μου ξέρω. Γιά μίλησέ μου. Γιά μίλησέ μου.”

Καραγκιόζης.—“Άκου λοιπόν Χατζηπαπάτη. Μπου ζούρ μου σιχέν. Μπιέν Μονά σαβάν μπιέν. Ντε λέ λα τρι μπιέν Χατζηπαπάτη.”

Χατζηπαπάτης.—“Όραία πατήρια μου. Όραία Καραγκιόζακη μου. Και νά δής Καραγκιόζη μου πού έχεις Γαλλική προφορά.”

Καραγκιόζης.—“Η άποφορά μου Χατζηπαπάτη είναι “Ελληνική και όχι Γαλλική. Τήν έχω χρόνια.”

Χατζηπαπάτης.—Χά! χά! χά! Γιά πέρμον κι' άλλα.

Καραγκιόζης.—Παρλεβού λε λε φρανσέ, Βουτιζιέν από Φουρνιέν ξεροκομματιέν βαλέν από κατιέν σακκιέν πηγαίνέν χωραφιέν γρασιδιέν ξεπλασιέν, μασιέν κοιμησιέν γυρισιέν σουδιγιέν γροδιέν (κτυπά τόν Χατζηπαπάτη) φαρμακοουλιέν ντε λέ λα τρε μπιέν Χατζηπαπάτη.

Χατζηπαπάτης.—Καραγκιόζη μου δέν έννόησα τίποτε άπ' όλα αυτά πού μουσας.

Καραγκιόζης.—Σάμπως κατάλαβα κι' εγώ πού τά λέω; Πόσοι κύριοι και κυρίες τά μιλούν σάν και μένα. Έχω άκούση, Χατζηπαπάτη, από γκράν κυρίες νά λένε, άλεβενάρ γιατί δέν πρόβαιναν νά σ' άκούσουν καλά και νά τó λένε σάν και μένα κι' αυτές.

Χατζηπαπάτης.—Τέλος πάντων. Γιά πές μου και καμιά άλλη γλώσσα.

Καραγκιόζης.—Μπόνε σέρα σινιόρο. Κομισάτο μπένε; Καπίτο ταλιάνο; Ματζάτο γκρέκ πατάτα; Γιέστη Ρουμανέστη; Σπίτι σου κλιό; “Ολ’ γράτ γιές γιές. Τούρτσα μπιλιόμ; Φάρας φάρας. Τζιμι μιο νουμπάρεμ. Τσίκο μιο. Πάντα μιο. Βέμι γιά τ' ώριό.”

Χατζηπαπάτης.—Όραία Καραγκιόζη μου, όραία. Θαναύσια, τώρα χρειάζεται κι' άλλο προτερήμα.

Καραγκιόζης.—Τί άλλο χρειάζεται Χατζηπαπάτη;

Χατζηπαπάτης.—Ξύσεις γράμματα Καραγκιόζη;

Καραγκιόζης.—Γράμματα; Τσουβάλλια παιδί μου, τσουβάλλια.

Χατζηπαπάτης.—Μέχρι ποιά τάξι έχεις πάει;

Καραγκιόζης.—Μέχρι τήν αύλοπορτα.

Χατζηπαπάτης.—Ποιά τάξι είνε αυτή, Καραγκιόζη; Δ ν τήν έχω άκούση ποτέ μου.

Καραγκιόζης.—Είναι αυτή ή τάξη πού πονάει άπ' ούλες όπ' έξω.

Χατζηπαπάτης.—Δηλαδή έχεις πάει στό Δημοτικό;

Καραγκιόζης.—Ποιό Δημοτικό παιδί μου. Βίλε και βάλε.

Χατζηπαπάτης.—Δηλαδή έχεις πάει στό Σχολασχεϊό;

Καραγκιόζης.—Παραπάνω άκόμη άπό τό Σχολασχεϊό.

Χατζηπαπάτης.—Τό Γυμνάσιο;

Καραγκιόζης.—Παραπάνω και βάλε.

Χατζηπαπάτης.—Σιγά σιγά θό μου πής πώς έχεις πάει και στό Πανεπιστήμιο.

Καραγκιόζης.—“Εγώ μωρέ γρουσουζή; Δέν περνούσα τήν ήμέρα πού τό σοβανιζάνα και τούφυγε τού μάστορι τό πυλοφόρι με τή λάσπη και μου έκαμε τό σρόκιον μου χάλια. Γυρίζω τότε πού λές Χατζηπαπάτη και τού λέω: Στραβομάρα έχεις μωρέ γρουσουζή και μ' έκαμες σ' αυτά τά χάλια; Θυμώνει Χατζηπαπάτη μου ό μάστορης κι' άρπάζει ένα τοξέλο τίννν και μού τό σημαδεύει έδώ στό κουτέλο. “Αλλά εύτυχώς έσκημα και με πήρε στην καμπούσα μου. Κι' από τότε Χατζηπαπάτη μου έχει μεγαλώσει πιό πολύ. “Αν κ' έπερνε στό κουτέλο τό τοξέλο θά έπερνα τό δίπλωμα γιά καθηγητής. “Αλλά με πήρε στην καμπούσα μου κι' έμεινα σ' αυτή τήν τάξη.”

Χατζηπαπάτης.—Λοιπόν Καραγκιόζη μου, άς δούμ άν ξύσης και τ' άλλα. “Από μάγερας ξύσεις;

Καραγκιόζης.—Βρέ κλέφταγε γιά δούλο με συμφωνάς ή γιά μάγερα.

Χατζηπαπάτης.—“Όχι! Καραγκιόζακη μου, άλλα ρωτάω. Μπορείς νά μαγερέψης;

Καραγκιόζης.—“Ε; Χατζηπαπάτη μου, όσο γιά κανένα δύο φαγητά τά καταφέρνω.”

Χατζηπαπάτης.—Νά βάλης μπουνγάδα ξύσεις;

Καραγκιόζης.—Βρέ λαποδύταγε γιά υπερετομάγερα με συμφωνάς ή γιά τήν “Αδριάννα τήν κλύστρα.”

Χατζηπαπάτης.—Βρέ παιδί μου Καραγκιόζη, ένα τέτοιο άνθρωπο θέλω εγώ. “Αν μπορείς; έλα, είδε μή βροίξω άλλον.”

Καραγκιόζης (μονολογών).—Τι με νοιάζει έμένα; Δέν λέω πώς τά ξέρω όλα κι' άς μή ξέρω τίποτα; (πρός τόν Χατζηπαπάτη).

Ξέρω, Χατζηπαπάτη.

Χατζηπαπάτης.—Νά σιδερώνης ξύσεις;

Καραγκιόζης.—Ξέρω.

Χατζηπαπάτης.—Νά ζυμώνης ξύσεις;

Καραγκιόζης.—Ξέρω.

Χατζηπαπάτης.—“Από καμαριέρης ξύσεις;

Καραγκιόζης.—Ξέρω.

Χατζηπαπάτης.—“Απόσοοο...”

Καραγκιόζης.—Ξέρω, ξέρω.

Χατζηπαπάτης.—Μά δέν είπα άκόμη τίποτα.

Καραγκιόζης.—“Αδιάφορο εγώ ξέρω.”

Χατζηπαπάτης.—“Από κηπουρός ξέρες;

Καραγκιόζης.—Ξέρω ξέρω πού νά σου πάρη ό διάλογος τόν πατέρα. Με ζάλισες.

Χατζηπαπάτης.—Νά ψωνήσης στην άγορά ξέρες;

Καραγκιόζης.—Αυτό Χατζηπαπάτη μου τό ξέρω άπ' όλα καλλύτεσα.

Χατζηπαπάτης.—“Όραία λοιπόν. Νά πάμε Καραγκιόζη μου πού μάς περιμένει ό Μπέης εις τό ζαχαροπλαστεϊό. Κένταξε. Καραγκιόζη μου, μή κόμης κημιά χειρονομία στό Μπέη, έτσι καμιά σφαλιάρα.”

Καραγκιόζης.—“Αν τό φέρει ή κουβάντα θό τού τήν δώσω.”

Χατζηπαπάτης.—Μά νά μή τό φέρει ή κουβάντα.

Καραγκιόζης.—“Ε! τότε βαρέθ' έσένα. Δέν θέλεις και σύ, βαράω τόν ζαχαροπλάστη.”

Χατζηπαπάτης.—“Ότι θέλεις κάμε. Έμπρός πάμε. (βαδίζοντας ό Καραγκιόζης τραγουδεί).

Πάντα πεινώ, μά σύ γελάς
δέν είναι άμωστία
νά τυρραγιέται μιά κοιλιά
άπό τήν άμαρτία;

Μή τούς πιστεύεις τούς χονδρούς πόσο μπορούν νά φάνε μόν' ρώτα “μάς τούς ντιστικούς στην πέινα πώς βαστάμε.”

Μή τούς πιστεύεις τούς χονδρούς μιλούν έπιστολαίως. Τά άντραρά μου κόλλησαν και μένω πειναλαίως,

“Από τήν πέινα δέν μπορώ νά κάνω άπιστία. “Όλους τούς “λαϊών” ό έρωτας κι' έμένα ή νηστεία.”

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ Β'
Σκηνή Α'

**ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΜΠΕΗΣ ΧΑΤΖΗΠΑΠΑΤΗΣ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙ**

Χατζηπαπάτης και Καραγκιόζης (είσερχόμενοι στο Ζαχαροπλαστεϊόν).

Χατζηπαπάτης.—Βρέ πώς νά σέ παρουσιάσω μ' αυτά τά χάλια; Είσαι ξυπόλυτος, άξέριστος.

Μπέης.—(Βλέπων τόν Καραγκιόζη και Χατζηπαπάτην).—“Από δώ κύριοι. Πισάστε. Καθήστε. (Μπέης στό Χατζηπαπάτη χαμηλοφώνως.) Βρέ παιδί μου Χατζηπαπάτη, τί μούτρα πού τάχει αυτός; μοιάζει ίδιος σάν ούρακοτάγκος.”

Χατζηπαπάτης.—“Εφέντη μου, σπαάστε μή σας άκούση. Είναι άστειός κι' είναι έπόμενον νά κόμη καμιά χειρονομία έπάνω σας.”

Μπέης.—Γιαρόν!

Γκαρσόνι.—Παρών. Διατάξτε κύριε.

Μπέης.—Κέρασε άπό δώ τούς κυρίους.

Γκαρσόνι (στόν Χατζηπαπάτη και Καραγκιόζη).—Τί θά πάρουν οι κύριοι;

Χατζηπαπάτης.—“Εμένα νά μου δώσης ένα καταφι.”

Καραγκιόζης.—“Εγώ έπαψα νά πέρνω άπό μιά φορά πού είχα φράξη ένα πορτοφάκι. Με πήγαν στην φυλακή κι' από τότε δέν ματαφέρνω.”

Χατζηπαπάτης και Μπέης (γελοῦν).

Γκαρσόνι.—Δέν μ' έννοήσατε κύριε. Τί θά πάρτε σάς έρωτώ. Κανένα ποτόν; ή θά φάτε τίποτε;

Καραγκιόζης.—“Α! άφού είναι έτοι φάξε μου μιά άγκουροντοματοαντρακλωσαλλάτα, δώσε μου και μιά ρέγκα κι' ένα ψωμί.”

Γκαρσόνι.—Μά, κύριε δέν είναι ξενοδοχείο έδώ. Έδώ είναι Ζαχαροπλαστεϊό.

Καραγκιόζης.—Τότε τί γλυκά έχεις;

Γκαρσόνι.—“Έχουμε καταφι,γαλατομπούρεμο και μπανικαβάδες.”

Καραγκιόζης.—Δώσε μου όκτώ μπανικαβάδες.

Γκαρσόνι.—“Αμέσως...”

Μπέης.—Λοιπόν, Χατζηπαπάτη, δέν άμφιβάλλω, άπ' εκεί ό κύριος θά είναι ό ύπηρέτης.”

Χατζηπαπάτης.—Μάλιστα εφέντη μου, αυτός είναι.”

Μπέης.—“Α! χαίρω πολύ παιδί μου.”

Καραγκιόζης.—“Κι' εγώ άφεντικό.”

Μπέης.—Δέν μου λές παιδί μου. Παντρεμένος είσαι;

Καραγκιόζης.—“Όχι άνύπαντρος, άλλα έχω δύο παιδιά.”

Μπέης.—Μά καλά πώς είναι δυνατόν νά είσαι άνύπαντρος, άφού έχεις δύο παιδιά;

Καραγκιόζης.—“Ε, μά άφεντικό είναι τής μόδας τώρα νά έχης παιδιά χωρίς νά είσαι παντρεμένος. Σάμπως είμαι εγώ μονάχα. Είμαι τόσοι και τόσοι.”

Μπέης.—Χά! χά! χά! χά! Τί έμορφα πού τά λέει.

Καραγκιόζης.—Γελάει ό χάχας. Νά τού δώσω καμιά γροδιά.”

Χατζηπαπάτης (ιδίω).—Τί διάβολο κάνεις βρέ τρομάρα νά σου βρη; Τόν άφέντη πώς νά βαρέσης;

Καραγκιόζης.—Μά δέν τόν χονσάω Χατζηπαπάτη τό γέρο τρικυμιά, πού γλεπαι.

Μπέης.—Γελώ παιδί μου γιατί τά λές νόστιμα.

Καραγκιόζης.—“Αμ' άφεντικό είμαι και νόστιμος. Γιά τήν όμορφιά μου τό λέει όλος ό κόσμος.”

Γκαρσόνι (προσεσπόμενον).—Τά γλεπά σας κύριοι έτοιμα.

Καραγκιόζης (άρπάζει ένα μπανικαβά και τόν χώνει μέσα στό στόμα του).

(“Απολουνθεί”)